

Arrest

nr. 289 097 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41 bus 8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. MANDELBLAT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A. E. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische origine, geboren te Belovodsk. Sinds het jaar 2000 woonde u in Novopavlovka. In 2015 bekeerde u zich van de islam naar het protestants Christendom, maar u hield uw bekering verborgen. In maart 2016 bent u gehuwd met P.Z. (...) ((...)). Jullie hebben samen twee kinderen, een zoon A.A. (...) (°(...)) en dochter S.A. (...) (°(...) te Zweden). Kort na de geboorte werd bij S. (...) het syndroom van Bloch-Sulzberger vastgesteld, een genetische aandoening. In 2017 ontdekte uw moeder dat u zich bekeerd had. Ze lichtte uw vader en andere familieleden in, en ook uw schoonfamilie werd ingelicht over uw bekering. Uw schoonfamilie eiste dat uw vrouw zou

terugkeren naar huis en van u zou scheiden. Uw echtgenote weigerde. Sedertdien werden jullie door familie en vrienden de rug toe gekeerd. Begin 2018 werd uw schoonvader geopereerd, en vroeg uw schoonmoeder aan uw echtgenote om tijdelijk naar huis te komen om te helpen met de verzorging van haar vader. Eens thuis werd op uw echtgenote ingepreft en werd ze onder druk gezet om van u te scheiden. Uw schoonfamilie liet haar niet toe om naar u terug te keren. Na een maand liet haar moeder haar toch vertrekken, maar kort nadien kwam haar broer naar jullie huis en viel hij u aan. Na het incident diende u klacht in bij de politie. Nadat u de politie de situatie had uitgelegd, vertelden ze u echter dat het kennelijk om een familiekwestie ging en dat de politie niet kon tussenbeide komen in dergelijke zaken, tenzij er een ernstig misdrijf werd gepleegd. Een dag later ging u ook naar het ziekenhuis voor medisch onderzoek. U voelde zich mentaal en fysiek heel slecht, omdat niemand nog contact wilde met u. Vervolgens werd uw auto ook gevandaliseerd door onbekenden. Hierna besloot u dat jullie het land zouden verlaten.

Jullie verlieten Kirgizië op 10/10/2018, en reisden met een Lets visum naar België. Kort na jullie aankomst in België verloren jullie jullie reispassen. Jullie dienden een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 05/11/2018. Jullie verzoek werd afgesloten met een Dublin-beslissing (26quater Letland). Jullie reisden echter niet naar Letland, maar vertrokken vanuit België in april 2019 wel naar Nederland, waar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienden. Ook in Nederland werd een Dublin-beslissing genomen, waarna jullie naar Zweden vertrokken. Omwille van de coronapandemie en de geboorte van jullie dochtertje, die een complexe genetische aandoening bleek te hebben, werd jullie verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandeld in Zweden. Jullie verzoek werd er afgewezen. Op 30/11/2021 verlieten jullie Zweden en reisden jullie opnieuw naar België, waar jullie op 02/12/2021 een tweede verzoek tot internationale bescherming indienden. Naast de problemen met jullie familie omwille van uw bekering, vreest u ook stigmatisering in hoofde van uw minderjarige dochtertje omwille van haar genetische afwijking.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer : Belgische en Zweedse medische documenten die verband houden met de aandoening van jullie dochtertje, een afschrift van de Zweedse geboorteakte van jullie dochtertje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen. Immers, op basis van het geheel van jullie verklaringen, dient te worden gesteld dat de problemen die u verklaart te hebben meegemaakt, met name de problemen met uw familie en vrienden omwille van uw bekering tot het christendom, en waarvan u vreest dat deze zich bij terugkeer zullen herhalen, niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen worden beschouwd.

U haalde een beperkt aantal concrete feiten aan in dit verband. Met name keerde uw familie u de rug toe en werden jullie niet meer uitgenodigd voor familiale bijeenkomsten, maar u bleef met uw gezin wel samenwonen met uw moeder. Voorts zette uw schoonfamilie uw vrouw onder druk om van u te scheiden, waar uw vrouw niet op inging. Vrienden reageerden soms schamper op het nieuws van uw bekering, waarna u afstand van hen nam. Andere vrienden of kennissen keerden u zelf de rug toe. Uw schoonbroer kwam één keer naar jullie huis om zijn zus terug te halen, maar toen u weigerde sloeg hij u. U deed aangifte bij de politie, maar deze liet de aanklacht vallen zodra ze hoorden dat het om een familiale kwestie ging. Enkele maanden later werd uw auto, die aan jullie huis geparkeerd stond, opzettelijk beschadigd door onbekenden. U besloot geen beroep te doen op de politie maar besloot het land te verlaten. Al deze feiten kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u nadat u geslagen werd door uw schoonbroer naar de politie wilde stappen, maar uw eigen echtgenote u nog op andere gedachten probeerde te brengen omdat het toch om haar broer ging (CG p. 6), onderstreept de relatieve ernst van deze feiten. Een tweede incident, waarbij onbekenden uw auto vandaliseerden, was volgens uw bewering de druppel, hierna zou u hals over kop jullie vertrek naar het buitenland hebben georganiseerd. U verklaarde nadrukkelijk dat u pas na dit incident de nodige reisdocumenten regelde en enkele bezittingen verkocht, en stelde herhaaldelijk dat de gebeurtenis plaatsvond in september, eind september dan wel begin september (CG p.7-8).

Nochtans blijkt uit de visuminformatie aanwezig in uw administratief dossier dat jullie beider reispaspoorten eind augustus 2018 werd uitgereikt. Aangezien doorgaans meerdere dagen, zo niet weken, verstrijken tussen de aanvraag en de aflevering van een reispaspoort, blijkt dat jullie reeds de voorbereidingen voor jullie vertrek troffen nog voor het vermeend 'doorslaggevende' incident met uw wagen in september. Dat u aan aanleiding van dit incident zelfs geen poging meer deed om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen omdat u toch al besloten had het land te verlaten (CG p. 8), is veelzeggend.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat u weinig coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw mogelijkheden tot bescherming. Ten overstaan van de DVZ verklaarde u nog dat u naar de politie ging, er formulieren kreeg voor uw klacht, maar toen ze begrepen wat er aan de hand was, hebben ze uw klacht niet aanvaard "en zeiden ze dat mensen zoals ik vermoord moeten worden." (DVZ volgend verzoek rubriek 19). Ten overstaan van het CGVS daarentegen werd deze versie al drastisch afgezwakt, u stelde namelijk dat de politie u niet wilde helpen toen ze hoorden dat u was geslagen door uw schoonbroer, omdat ze dit als een familieaangelegenheid beschouwden. Toen u verduidelijkte dat het om een religieuze kwestie ging, zou de agent gezegd hebben : "dat ga je met je familie oplossen, dat gaan we hier niet oplossen. Ga maar naar huis, we grijpen pas in als je vermoord wordt" (CG p.6-7). Er is dan ook geen sprake van een doodsb bedreiging uitgaande van de politie zelf, zoals u eerder nog beweerde. Uw echtgenote verduidelijkte nog : "Ze hebben hem gezegd dat dit soort problemen je met je familie zelf moet oplossen en niet naar de politie moet komen. Ze kunnen zich alleen daarmee bemoeien als er werkelijk een crimineel delict plaatsvindt, zoals bijvoorbeeld moord." (CG echtgenote p.16)

U geeft aan dat de (wijk)politie u afscheeptte omdat zij het door u beschreven incident een interne familieaangelegenheid vond, maar ook bij een tweede incident, waarbij uw wagen werd beschadigd door onbekenden, deed u geen beroep op de politie. Nochtans was er bij dit tweede incident een duidelijk materieel bewijs van kwaad opzet door onbekenden. Het had dus niet kunnen afgedaan worden als een louter familieprobleem. U heeft hier geen ernstige repliek voor, en geeft toe dat u zo niet heeft geredeneerd en u al besloten had uw land te verlaten (CG p.8). U bent er dan ook niet in geslaagd om aan te tonen dat u in geval van ernstige, zwaarwichtige problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten. Evenmin koestert u een vrees voor uw autoriteiten.

Naast de problemen omwille van uw bekering haalden jullie beiden nog aan dat jullie in hoofde van jullie minderjarige dochtertje vrezen dat zij geen normaal leven zal kunnen leiden in Kirgizië omwille van haar zeldzame ziekte [incontinentia Pigmentii]. Jullie vrezen dat zij gediscrimineerd zal worden en dat zij uitgesloten zal worden omdat ze geen mannelijke nakomelingen kan krijgen. Jullie halen echter geen concrete, zwaarwichtige elementen aan waaruit inderdaad kan blijken dat uw dochter geen relatief normaal leven zou kunnen leiden in Kirgizië, en dat zij bij terugkeer naar Kirgizië daadwerkelijk het slachtoffer dreigt te worden van verregaande en systematische discriminatie, die als vervolging kan gelden. Hierbij wordt opgemerkt dat de zichtbaarheid van de ziekte in het geval van uw dochter eerder beperkt is.

Wat betreft de eventuele nood aan gespecialiseerde medische opvolging voor uw dochter, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De geboorteakte van uw dochtertje en de medische documenten op haar naam bevatten uitsluitend identiteits- en medische gegevens, die hier echter niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Z. P. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische origine, geboren te Balchi. U bent moslima. In maart 2016 bent u gehuwd met E.A. (...) (ov (...)), waarna u bij hem en zijn moeder in Novopavlovsk introk. Jullie hebben samen twee kinderen, een zoon A.A. (...) (°(...)) en dochter S.A. (...) (°(...) te Zweden). Kort na de geboorte werd bij S. (...) het syndroom van Bloch-Sulzberger vastgesteld, een genetische aandoening.

In 2017 ontdekte uw schoonmoeder dat uw man zich bekeerd had. Sindsdien kenden jullie problemen met uw familie en uw schoonfamilie. Niemand wilde nog iets met uw man te maken hebben, en u werd door uw familie onder druk gezet om te scheiden van uw echtgenoot.

Begin 2018 werd uw vader geopereerd, en vroeg uw moeder u om tijdelijk naar huis te komen om te helpen met de verzorging van uw vader. Eens thuis werd op u onder druk gezet om van uw man te scheiden. Uw familie liet u niet toe om naar huis terug te keren. Na een maand liet uw moeder u uit medelijden toch vertrekken, maar kort nadien kwam uw broer naar jullie huis en sloeg hij uw man. Na het incident diende uw man klacht in bij de politie, maar er werd geen gevolg aan gegeven. Vervolgens werd de auto van uw man nog ge vandaliseerd door onbekenden. Hierna besloot uw man dat jullie het land zouden verlaten.

Jullie verlieten Kirgizië op 10/10/2018 en reisden met een Lets visum naar België. Kort na jullie aankomst in België verloren jullie jullie reispaspoorten. Jullie dienden een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 05/11/2018. Jullie verzoek werd afgesloten met een Dublin-beslissing (26quater Letland). Jullie reisden echter niet naar Letland, maar vertrokken vanuit België in april 2019 wel naar Nederland, waar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienden. Ook in Nederland werd een Dublin-beslissing genomen, waarna jullie naar Zweden vertrokken. Omwille van de coronapandemie en de geboorte van jullie dochtertje, die een complexe genetische aandoening bleek te hebben, werd jullie verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandeld in Zweden. Jullie verzoek werd er afgewezen. Op 30/11/2021 verlieten jullie Zweden en reisden jullie opnieuw naar België, waar jullie op 02/12/2021 een tweede verzoek tot internationale bescherming indienden. Naast de problemen met jullie familie omwille van de bekering van uw man, vreest u ook stigmatisering in hoofde van uw minderjarige dochtertje omwille van haar genetische afwijking.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich ter staving van uw verzoek baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot werden aangehaald, met name dat jullie problemen kenden nadat zijn bekering tot het christendom aan het licht kwam, en in hoofde van uw echtgenoot besloten werd dat de door hem aangehaalde feiten niet in aanmerking komen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus, wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijst ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen. Immers, op basis van het geheel van jullie verklaringen, dient te worden gesteld dat de problemen die u verklaart te hebben meegemaakt, met name de problemen met uw familie en vrienden omwille van uw bekering tot het christendom, en waarvan u vreest dat deze zich bij terugkeer zullen herhalen, niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen worden beschouwd.

U haalde een beperkt aantal concrete feiten aan in dit verband. Met name keerde uw familie u de rug toe en werden jullie niet meer uitgenodigd voor familiale bijeenkomsten, maar u bleef met uw gezin wel samenwonen met uw moeder. Voorts zette uw schoonfamilie uw vrouw onder druk om van u te scheiden, waar uw vrouw niet op inging. Vrienden reageerden soms schamper op het nieuws van uw bekering, waarna u afstand van hen nam. Andere vrienden of kennissen keerden u zelf de rug toe. Uw schoonbroer kwam één keer naar jullie huis om zijn zus terug te halen, maar toen u weigerde sloeg hij u. U deed aangifte bij de politie, maar deze liet de aanklacht vallen zodra ze hoorden dat het om een familiale kwestie ging. Enkele maanden later werd uw auto, die aan jullie huis geparkeerd stond, opzettelijk beschadigd door onbekenden. U besloot geen beroep te doen op de politie maar besloot het land te verlaten. Al deze feiten kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u nadat u geslagen werd door uw schoonbroer naar de politie wilde stappen, maar uw eigen echtgenote u nog op andere gedachten probeerde te brengen omdat het toch om haar broer ging (CG p. 6), onderstreept de relatieve ernst van deze feiten. Een tweede incident, waarbij onbekenden uw auto vandaliseerden, was volgens uw bewering de druppel, hierna zou u hals over kop jullie vertrek naar het buitenland hebben georganiseerd. U verklaarde nadrukkelijk dat u pas na dit incident de nodige reisdocumenten regelde en enkele bezittingen verkocht, en stelde herhaaldelijk dat de gebeurtenis plaatsvond in september, eind september dan wel begin september (CG p.7-8). Nochtans blijkt uit de visuminformatie aanwezig in uw administratief dossier dat jullie beider reispaspoorten eind augustus 2018 werd uitgereikt. Aangezien doorgaans meerdere dagen, zo niet weken, verstrijken tussen de aanvraag en de aflevering van een reispaspoort, blijkt dat jullie reeds de voorbereidingen voor jullie vertrek troffen nog voor het vermeend 'doorslaggevende' incident met uw wagen in september. Dat u aan aanleiding van dit incident zelfs geen poging meer deed om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen omdat u toch al besloten had het land te verlaten (CG p. 8), is veelzeggend.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat u weinig coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw mogelijkheden tot bescherming. Ten overstaan van de DVZ verklaarde u nog dat u naar de politie ging, er formulieren kreeg voor uw klacht, maar toen ze begrepen wat er aan de hand was, hebben ze uw klacht niet aanvaard "en zeiden ze dat mensen zoals ik vermoord moeten worden." (DVZ volgend verzoek rubriek 19). Ten overstaan van het CGVS daarentegen werd deze versie al drastisch afgezwakt, u stelde namelijk dat de politie u niet wilde helpen toen ze hoorden dat u was geslagen door uw schoonbroer, omdat ze dit als een familieaangelegenheid beschouwden. Toen u verduidelijkte dat het om een religieuze kwestie ging, zou de agent gezegd hebben : "dat ga je met je familie oplossen, dat gaan we hier niet oplossen. Ga maar naar huis, we grijpen pas in als je vermoord wordt" (CG p.6-7). Er is dan ook geen sprake van een doodsb bedreiging uitgaande van de politie zelf, zoals u eerder nog beweerde. Uw echtgenote verduidelijkte nog : "Ze hebben hem gezegd dat dit soort problemen je met je familie zelf moet oplossen en niet naar de politie moet komen. Ze kunnen zich alleen daarmee bemoeien als er werkelijk een crimineel delict plaatsvindt, zoals bijvoorbeeld moord." (CG echtgenote p.16)

U geeft aan dat de (wijk)politie u afscheeptte omdat zij het door u beschreven incident een interne familieaangelegenheid vond, maar ook bij een tweede incident, waarbij uw wagen werd beschadigd door onbekenden, deed u geen beroep op de politie. Nochtans was er bij dit tweede incident een duidelijk materieel bewijs van kwaad opzet door onbekenden. Het had dus niet kunnen afgedaan worden als een louter familieprobleem. U heeft hier geen ernstige repliek voor, en geeft toe dat u zo niet heeft geredeneerd en u al besloten had uw land te verlaten (CG p.8). U bent er dan ook niet in geslaagd om aan te tonen dat u in geval van ernstige, zwaarwichtige problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten. Evenmin koestert u een vrees voor uw autoriteiten.

Naast de problemen omwille van uw bekering haalden jullie beiden nog aan dat jullie in hoofde van jullie minderjarige dochtertje vrezen dat zij geen normaal leven zal kunnen leiden in Kirgizië omwille van haar zeldzame ziekte [incontinentia Pigmentii]. Jullie vrezen dat zij gediscrimineerd zal worden en dat zij uitgesloten zal worden omdat ze geen mannelijke nakomelingen kan krijgen. Jullie halen echter geen concrete, zwaarwichtige elementen aan waaruit inderdaad kan blijken dat uw dochter geen relatief normaal leven zou kunnen leiden in Kirgizië, en dat zij bij terugkeer naar Kirgizië daadwerkelijk het slachtoffer dreigt te worden van verregaande en systematische discriminatie, die als vervolging kan gelden. Hierbij wordt opgemerkt dat de zichtbaarheid van de ziekte in het geval van uw dochter eerder beperkt is.

Wat betreft de eventuele nood aan gespecialiseerde medische opvolging voor uw dochter, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor

een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De geboorteakte van uw dochtertje en de medische documenten op haar naam bevatten uitsluitend identiteits- en medische gegevens, die hier echter niet betwist worden."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de: "Schending van art. 1 van de Vluchtelingenconventie van 28/07/1951 en van art. 48/3, §2 en 48/4 en 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet houdende de toekenning van het statuut van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, en miskenning van de zorgvuldigheidsplicht en van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980".

Verzoekende partijen betogen:

"Tegenpartij is echter van mening dat de feiten niet voldoende zwaarwegend zijn.

Uit tal van internet artikelen blijkt echter dat discriminatie en geweld tegen christenen in Kirgizië veel voorkomt. Inderdaad, volgens een artikel van « Portes ouvertes » van 19.11.2018 (stuk 3):

(...)

In een artikel van « Portes ouvertes » van 26.11.2021 staat dat (stuk 4):

(...)

In een artikel op de website "Open Doors" van 26.04.2022 wordt ook melding gedaan van de vervolgingen van christenen (stuk 6):

(...)

Verzoekers legden duidelijk uit dat hun familie en vrienden hen de rug hadden toegekeerd. De familie van verzoekster zette haar onder druk om een echtscheiding aan te vragen (Verzoekster PO p.11) :

(...)

Verzoeker verklaarde dat (PO p.5-6):

(...)

De broer van verzoekster viel verzoeker fysiek aan en sloeg hem verschillende keren in het gezicht (Verzoker PO p.6) :

(...)

Verzoeker werd regelmatig telefonisch bedreigd, zodat hij thuis bleef omdat hij niet naar buiten durfde.

In september 2018 werd zijn auto ook vernield (PO p.7).

Met betrekking tot de bescherming van de overheid blijkt uit een artikel op de website van « Portes ouvertes » van 22.01.2018 dat (stuk 5) :

(...)

In voornoemd artikel van 19.11.2018 wordt ook vermeld dat de autoriteiten christelijke slachtoffers niet beschermen (stuk 3):

(...)

Discriminatie en geweld vinden dus hun oorsprong bij de familie, de moslimgemeenschap maar ook bij de autoriteiten.

Gelet op het voorgaande kan dan ook niet ernstig worden betwist dat de discriminatie en het geweld tegen Christenen in Kirgizië een hoge maat van ernst bereiken en dat verzoekers dus het risico lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer.

Volgens punt 53 van de Gids voor procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967:

(...)

Om deze reden dient rekening gehouden te worden met alle discriminatie en geweld die verzoekers hebben geleden. Tezamen dienen deze feiten worden beschouwd als "cumulatieve gronden" voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Volgens de punten 38, 40 en 42 van de bovengenoemde gids:

(...)

Om deze reden dient bij het onderzoek van de vrees van verzoekers rekening gehouden te worden met het subjectieve element: verzoeker werd regelmatig bedreigd, zijn auto werd vernield, hij werd mishandeld door verzoekster's broer, verzoekster's familie zette haar onder druk om van verzoeker te scheiden, hun vrienden en familie keerden hen de rug toe. Verzoeker heeft kinderen en een vrouw die hij moet kunnen beschermen.

Omdat hun dagelijks leven ondraaglijk werd, besloten verzoekers Kirgizië te ontvluchten.

Bij het nemen van de bestreden beslissing en na een zeer beperkt onderzoek van verzoekers verhaal heeft tegenpartij in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur misbruik gemaakt van haar bevoegdheden door een beslissing te nemen zonder de individuele situatie van verzoekers in haar geheel te hebben onderzocht.

Het CGVS heeft daarbij nagelaten de asielaanvraag in de zin van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 ernstig en volledig te onderzoeken."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren,

Dienvolgens, de bestreden beslissing te hervormen en verzoekers het statuut van vluchteling toe te kennen bij toepassing van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Subsidiair : Verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen bij toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog enkele persartikels bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-6).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming.

Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat of op welke wijze voormelde bepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze bepaling door verzoekende partijen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij betogen dat verweerder misbruik van zijn bevoegdheid zou hebben gemaakt *"door een beslissing te nemen zonder de individuele situatie van verzoekers in haar geheel te hebben onderzocht"* en dat verweerder zou hebben nagelaten hun verzoek om internationale bescherming ernstig en volledig te onderzoeken.

Dient in dit kader immers vooreerst te worden opgemerkt dat de bewering van verzoekende partijen als zou verweerder hebben nagelaten hun verzoek om internationale bescherming op een individuele en ernstige wijze te onderzoeken niet de minste steun vindt in het dossier en een loutere en aperte miskennis betreft van de inhoud van zowel de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier als de bestreden beslissingen. Uit deze inhoud blijkt namelijk duidelijk dat de situatie van verzoekende partijen en de door hen aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming wel degelijk, *in concreto* en terdege werden onderzocht. Verzoekende partijen konden aangeven of zij procedurele noden hadden, werden gehoord bij de DVZ en konden aldaar hun asielmotieven uiteen te zetten, en dit in hun verklaringen volgend verzoek. Zij kregen de kans om doorheen de loop van hun procedure internationale bescherming documenten neer te leggen en informatie aan te reiken. Bovendien kregen zij beide de kans om hun asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten tijdens hun respectieve persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Eveneens werd door het CGVS het nodige onderzoek gevoerd in het kader van en inzake de specifieke, door verzoekende partijen aangevoerde feiten, situatie en nood aan bescherming. De bestreden beslissingen houden met al deze elementen bovendien uitdrukkelijk rekening en zijn hierop geschraagd. Dat het verzoek om internationale

bescherming van verzoekende partijen niet grondig en concreet zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het begrip 'misbruik van bevoegdheid' inhoudt dat de administratieve overheid haar bevoegdheden heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor zij zijn verleend. Van misbruik van bevoegdheid is slechts sprake wanneer uit objectieve, ter zake dienende en onderling overeenstemmende aanwijzingen blijkt dat een besluit uitsluitend of hoofdzakelijk is genomen ter bereiking van andere doeleinden dan gesteld. Wanneer het besluit meerdere doelen heeft, is er ook indien naast de geldige beweegredenen een niet gerechtvaardigde wordt aangevoerd, geen sprake van misbruik van bevoegdheid, zolang het wezenlijke doel niet wordt opgeofferd. Verzoekende partijen tonen, mede gelet op hetgeen voorafgaat, op generlei wijze aan dat aan de voormelde voorwaarden zou zijn voldaan. Bijgevolg maken zij hoegenaamd niet aannemelijk en kan niet worden aangenomen dat verweerder misbruik van bevoegdheid zou hebben gepleegd.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot het christendom en omdat zij daardoor enkele problemen zouden hebben gekend en zouden kennen.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangevoerde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming danig worden ondergraven door hun houding en gedragingen na aankomst in Europa. Hoewel reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat zij in 2018 indienden in België werd geoordeeld dat Letland de EU-lidstaat was die verantwoordelijk was voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, kozen verzoekende partijen er immers voor om niet naar dit land te reizen maar naar Nederland te trekken. Ook nadat aldaar werd besloten dat niet Nederland doch wel Letland verantwoordelijk was voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, reisden verzoekende partijen niet naar Letland doch kozen zij ervoor om naar Zweden te gaan. Zo zij werkelijk een ernstige, oprechte en dringende nood aan internationale bescherming hadden, mocht worden verwacht dat verzoekende partijen, nadat zij ervan op de hoogte werden gesteld dat hun verzoek om internationale bescherming diende te worden onderzocht in Letland, naar dit land zouden zijn gereisd om aldaar hun verzoek te doen gelden. Dat zij meermaals nalieten dit

te doen, getuigt niet van een ernstige, oprechte en geloofwaardige nood aan internationale bescherming in hunner hoofde.

Een bijkomende negatieve indicatie voor de voorgehouden vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming voor verzoekende partijen vormt bovendien de vaststelling dat verzoekende partijen hun verzoek om internationale bescherming dat vervolgens ten gronde werd onderzocht reeds afgewezen zagen in een andere lidstaat van de EU, met name Zweden.

Dient verder te worden vastgesteld dat, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, uit de door verzoekende partijen neergelegde persartikels in het geheel niet kan worden afgeleid dat de situatie in Kirgizië van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven een (bekeerde) christen te zijn en aanwezig te zijn in dit land zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en een nood aan internationale bescherming. Evenmin kan uit deze informatie worden afgeleid dat (bekeerde) christenen die in dit land worden geconfronteerd met problemen doorgaans of in het algemeen verstoken zouden (riskeren te) blijven van de nodige hulp, ondersteuning en bescherming vanwege hun eigen, nationale autoriteiten. In tegendeel wordt in deze informatie expliciet aangegeven dat Kirgizië een strikt seculiere regering kent, dat christenen in Kirgizië meer vrijheid genieten dan in andere Centraal-Aziatische landen en dat kerken er zonder groot risico kunnen opereren. Hoewel uit deze informatie blijkt dat christenen buiten de hoofdstad Bishkek en in landelijke regio's en kleine dorpen soms met bepaalde vormen van discriminatie, tegenstand en problemen te maken kunnen krijgen, kan uit deze informatie verder hoegenaamd niet worden afgeleid dat er in Kirgizië sprake zou zijn van een veralgemeende en/of systematische vervolging van christenen. Verder blijkt uit deze informatie duidelijk dat het in het geval van ernstige problemen voor christenen weldegelijk mogelijk is om klacht in te dienen, dat het in het geval waarin de lokale autoriteiten niet of onvoldoende doortastend optreden mogelijk is om klacht in te dienen bij andere en hogere autoriteiten zoals de districtsprocureur en de geheime politie van het Comité voor de nationale veiligheid, dat het daarnaast mogelijk is zich elders in Kirgizië, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Bishkek, te vestigen om aan problemen met de lokale gemeenschap te ontkomen en dat het daarbij mogelijk is om hulp, bijstand en ondersteuning te vragen en te bekomen van andere christenen, kerken en hulporganisaties zoals de partners van 'Open Doors'. Gelet op het voorgaande, kunnen verzoekende partijen met hun verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde persartikels geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd omwille van verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom. Verzoekende partijen dienen zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun eigen, persoonlijk ervaringen en situatie aan te tonen.

Inzake de door verzoekende partijen aangevoerde problemen en vrees wordt in dit kader in de bestreden beslissingen geheel terecht gemotiveerd:

"Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen. Immers, op basis van het geheel van jullie verklaringen, dient te worden gesteld dat de problemen die u verklaart te hebben meegemaakt, met name de problemen met uw familie en vrienden omwille van uw bekering tot het christendom, en waarvan u vreest dat deze zich bij terugkeer zullen herhalen, niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen worden beschouwd.

U haalde een beperkt aantal concrete feiten aan in dit verband. Met name keerde uw familie u de rug toe en werden jullie niet meer uitgenodigd voor familiale bijeenkomsten, maar u bleef met uw gezin wel samenwonen met uw moeder. Voorts zette uw schoonfamilie uw vrouw onder druk om van u te scheiden, waar uw vrouw niet op inging. Vrienden reageerden soms schamper op het nieuws van uw bekering, waarna u afstand van hen nam. Andere vrienden of kennissen keerden u zelf de rug toe. Uw schoonbroer kwam één keer naar jullie huis om zijn zus terug te halen, maar toen u weigerde sloeg hij u. U deed aangifte bij de politie, maar deze liet de aanklacht vallen zodra ze hoorden dat het om een familiale kwestie ging. Enkele maanden later werd uw auto, die aan jullie huis geparkeerd stond, opzettelijk beschadigd door onbekenden. U besloot geen beroep te doen op de politie maar besloot het land te verlaten. Al deze feiten kunnen naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u nadat u geslagen werd door uw schoonbroer naar de politie wilde stappen, maar uw eigen echtgenote u nog op andere gedachten probeerde te brengen omdat het toch om haar broer ging (CG p. 6), onderstreept de relatieve ernst van deze feiten. Een tweede incident, waarbij onbekenden uw auto vandaliseerden, was volgens uw bewering de druppel, hierna zou u hals

over kop jullie vertrek naar het buitenland hebben georganiseerd. U verklaarde nadrukkelijk dat u pas na dit incident de nodige reisdocumenten regelde en enkele bezittingen verkocht, en stelde herhaaldelijk dat de gebeurtenis plaatsvond in september, eind september dan wel begin september (CG p.7-8). Nochtans blijkt uit de visuminformatie aanwezig in uw administratief dossier dat jullie beider reispaspoorten eind augustus 2018 werd uitgereikt. Aangezien doorgaans meerdere dagen, zo niet weken, verstrijken tussen de aanvraag en de aflevering van een reispaspoort, blijkt dat jullie reeds de voorbereidingen voor jullie vertrek troffen nog voor het vermeend 'doorslaggevende' incident met uw wagen in september. Dat u aan aanleiding van dit incident zelfs geen poging meer deed om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen omdat u toch al besloten had het land te verlaten (CG p. 8), is veelzeggend.

Bijkomend moet worden opgemerkt dat u weinig coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw mogelijkheden tot bescherming. Ten overstaan van de DVZ verklaarde u nog dat u naar de politie ging, er formulieren kreeg voor uw klacht, maar toen ze begrepen wat er aan de hand was, hebben ze uw klacht niet aanvaard "en zeiden ze dat mensen zoals ik vermoord moeten worden." (DVZ volgend verzoek rubriek 19). Ten overstaan van het CGVS daarentegen werd deze versie al drastisch afgezwakt, u stelde namelijk dat de politie u niet wilde helpen toen ze hoorden dat u was geslagen door uw schoonbroer, omdat ze dit als een familieaangelegenheid beschouwden. Toen u verduidelijkte dat het om een religieuze kwestie ging, zou de agent gezegd hebben : "dat ga je met je familie oplossen, dat gaan we hier niet oplossen. Ga maar naar huis, we grijpen pas in als je vermoord wordt" (CG p.6-7). Er is dan ook geen sprake van een doodsb bedreiging uitgaande van de politie zelf, zoals u eerder nog beweerde. Uw echtgenote verduidelijkte nog : "Ze hebben hem gezegd dat dit soort problemen je met je familie zelf moet oplossen en niet naar de politie moet komen. Ze kunnen zich alleen daarmee bemoeien als er werkelijk een crimineel delict plaatsvindt, zoals bijvoorbeeld moord." (CG echtgenote p.16)

U geeft aan dat de (wijk)politie u afscheeptte omdat zij het door u beschreven incident een interne familieaangelegenheid vond, maar ook bij een tweede incident, waarbij uw wagen werd beschadigd door onbekenden, deed u geen beroep op de politie. Nochtans was er bij dit tweede incident een duidelijk materieel bewijs van kwaad opzet door onbekenden. Het had dus niet kunnen afgedaan worden als een louter familieprobleem. U heeft hier geen ernstige repliek voor, en geeft toe dat u zo niet heeft geredeneerd en u al besloten had uw land te verlaten (CG p.8). U bent er dan ook niet in geslaagd om aan te tonen dat u in geval van ernstige, zwaarwichtige problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten. Evenmin koestert u een vrees voor uw autoriteiten."

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift immers niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg een aantal van hun eerder afgelegde verklaringen aangaande de door hen ondervonden problemen te herhalen en te bevestigen, doen zij namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze verklaringen gedane, pertinente en terechte vaststellingen. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden en worden deze door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voor het overige geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Naast de problemen omwille van uw bekering haalden jullie beiden nog aan dat jullie in hoofde van jullie minderjarige dochttertje vrezen dat zij geen normaal leven zal kunnen leiden in Kirgizië omwille van haar zeldzame ziekte [incontinentia Pigmentii]. Jullie vrezen dat zij gediscrimineerd zal worden en dat zij uitgesloten zal worden omdat ze geen mannelijke nakomelingen kan krijgen. Jullie halen echter geen concrete, zwaarwichtige elementen aan waaruit inderdaad kan blijken dat uw dochter geen relatief normaal leven zou kunnen leiden in Kirgizië, en dat zij bij terugkeer naar Kirgizië daadwerkelijk het slachtoffer dreigt te worden van verregaande en systematische discriminatie, die als vervolging kan gelden. Hierbij wordt opgemerkt dat de zichtbaarheid van de ziekte in het geval van uw dochter eerder beperkt is.

Wat betreft de eventuele nood aan gespecialiseerde medische opvolging voor uw dochter, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, onverminderd gelden.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT